

Název: Formování identity hudebního festivalu Colours of Ostrava (bakalářská práce)

Autorka: Anna Kolářová

Posudek vedoucího

Hudební festival Colours of Ostrava se koná od roku 2002 a, jak upřesňuje Anna Kolářová v úvodu své bakalářské práce, je největším pravidelným placeným festivalem v České republice. Přesto se mu zatím nevěnovala téměř žádná odborná pozornost a pokud ano, tak se netýkala hudební problematiky. Pro svou bakalářskou práci si autorka dala za cíl prozkoumat identitu současné podoby festivalu. Pojem identita je zde vztažen na hudební událost, a to ve vztahu k celé řadě oblastí, jimž se autorka postupně věnuje.

Protože je Anna Kolářová dlouholetou návštěvnicí festivalu, první idea práce před dvěma lety směřovala ke klasické etnografii zaměřené na návštěvníky festivalu. Kladení dalších otázek v Semináři kulturní analýzy hudby však nakonec těžiště práce posunulo směrem k organizaci festivalu, ideovým východiskům, jeho roli v rámci proměn Ostravy po útlumu hornictví a těžkého průmyslu a jeho postavením mezi podobnými festivaly v post-komunistickém prostoru vůbec. Od široce založené etnografie se tedy práce metodologicky posunula ke kvalitativnímu výzkumu vystavěném zejména na rozhovorech s klíčovými aktéry a vlastní pozorování zde mají spíše doplňující roli. I tak ale dlouholetá účastnicko-pozorovatelská zkušenost autorky tvoří důležité pozadí.

Po možná až příliš stručném úvodu následuje stěžejní kapitola o současné podobě festivalu rozdělená do čtyř podkapitol. První dvě se zaměřují na samotnou organizaci festivalu (popis fungování organizačního týmu a přípravný proces nového ročníku) a na dramaturgickou koncepci (premis a limity). Třetí podkapitola se pokouší festival situovat do současné kulturní politiky „rebrandingu“ města Ostravy. Tyto tři podkapitoly jsou vystavěné zejména na rozhovorech s aktéry.

Čtvrtá podkapitola se pouští do srovnání Colours of Ostrava s obdobnými evropskými festivaly se zřetelem k post-komunistickým zemím a Slovensku, a to zejména na základě online zdrojů a odborné literatury. Tato kapitola by podle mého názoru mohla fungovat i zvlášť jako druhá hlavní kapitola práce. Má odlišnou metodologii (srovnávací rámec a metodu autorka vysvětluje), značný rozsah a netýká se přímo popisu podoby festivalu.

Druhá hlavní kapitola se věnuje něčemu, co autorka nazvala jako „ideové pozadí festivalu“ a pokouší se zde o nesnadný úkol uchopit festival, jeho cíle a společenskou roli v obecnějších pojmech. Zabývá se zde podrobněji i souběžně probíhajícím fórem Meltingpot a

detailněji se věnuje vztahu organizátorů a publika. V této kapitole se spojují popisy s prací s rozhovory, online zdroji a literaturou.

Závěrem autorka interpretuje Colours of Ostrava jako multižánrový, k širokému (byť vzdělanějšímu) publiku otevřený festival se silným edukativním důrazem, který v sobě ve srovnání se zahraničními festivaly spojuje několik festivalových typů dohromady a který je „symbioticky“ spjatý s novodobou proměnou města Ostravy a jejího vnímání v rámci ČR z černé v doslova barevnou. Identita festivalu je zde tedy prozkoumávána a interpretována z celé řady hledisek. Práce je podle mého názoru i velmi dobrým příspěvkem k aktuálním domácím tématům, jako je výchova k otevřenosti vůči neznámému, neprozkoumanému, jinému či cizímu, a to jak v oblasti vkusu, tak myšlení. Colours of Ostrava představují konkrétní a přímo ukázkový příklad vyjednávání o těchto tématech v postkomunistické situaci a bakalářská práce Anny Kolářové nám mnohá tato vyjednávání ukazuje pod lupou.

Ačkoli text působí jako hladká autorská narace, je třeba zdůraznit, že je v dobré tradici kvalitativního výzkumu důsledně ukotvená v rozhovorech a doplňkově online pramenných zdrojích a pozorováních. V tom se drží svého metodologického východiska v „chápacím rozhovoru“ a „ukotvené teorii“ sociologa Jeana-Clauda Kaufmanna. Koncepce práce tedy vyrostla „zdola“, ale zároveň je výsledkem nemalého autorčina úsilí materiál smysluplně uchopit: „Zformulované tematické okruhy předkládané práce vychází z *mé představy* o jednotlivých složkách identity festivalu, kterou jsem ve své kompletní podobě získala až na základě provedených rozhovorů.“ (zdůraznění moje, s. 7). A skutečně se jedná o autorčinu originální, v materiálu ukotvenou konceptualizaci problematiky, nikoli o aplikaci předem známého teoretického rámce „shora“.

Autorka svůj text situuje v rámci široce rozkročeného výběru literatury (převážně anglickojazyčné), který nebyl úplně snadný, protože – stejně jako bakalářská práce sama – přesahuje oborové hranice. Důsledněji se s literaturou pracuje v rámci jednotlivých kapitol než v úvodu, který by měl práci a její jednotlivé řešené problémy teoreticky zarámovat přece jen o něco pevněji a vypořádat se lépe právě s oním pojmem identita, který je zde používán ve specifickém smyslu. Nejedná se ale o problém zásadní, protože hlavním přínosem práce je kvalita popisu praktického a ideového fungování festivalu v kontextu Ostravy, České republiky a postkomunistického regionu vůbec. V tom je práce nová, přesvědčivá a nepochybně přínosná.

Doporučuji hodnotit známkou **výborně**.